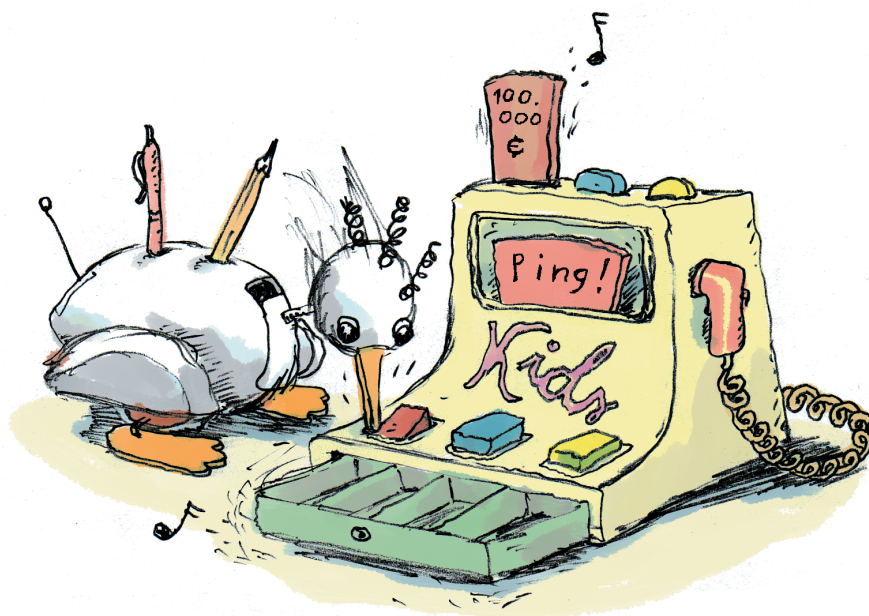

APA, VEGYÜNK NYARALÓT!

írta és rajzolta:

Markus Majaluoma

Azon a gyönyörű tavaszi reggelen Apa, polgári nevén Rózsadombi Benedek, gondtalanul heverészett a kanapén. Kint csicseregtek a madarak, bent pedig béke honolt és nyugalom... mindaddig, amíg a gyerekek be nem hömpölyögtek a szobába megcsodálni Apa új számítógépét.

– Hú de lapos! – ámuldozott Oszi.

– Azélt hívják lappopnak – okoskodott Vejnő. – És nagyon dlága az ilyen, amit így a hasadon is tudsz egyensúlyozni? – kérdezte Vejnő.

– Drága bizony – felelte ellágyulva Apa –, de ti még drágábbak vagytok.

– Nomodathatom én isz? – kérdezte ekkor Annamari.

Apa elérkezettnek látta az időt, hogy elmagyarázza: ez az új számítógép, amit egyébként laptopnak hívnak angolul, tényleg elég drága multság, és nem hiszi, hogy jó ötlet a gyerekeknek nyomogatni, amikor csorog a lekvár a kezükről.

Oszi, Vejnő és Annamari az ujjukat kezdték vizsgálgatni.

– Nincs is rajta lekvár, ez áfonyás joghurt – mondta Oszi.

– Ez csak lagasztó meg kakaó... és egy kis sódel az udvallól – elemezte a maszat összetételét Vejnő.

Annamari készségesen nyújtotta Apa felé a félig majsolt lekváros palacsintáját.

– Ebből méd tolod ed tici letvál, ha medszolítod – magyarázta.

Apa ekkor határozottan megkérte a ragacsos mancsú társaságot, hogy húzódjanak kicsit távolabb a vadonatúj géptől.

– Ne haragudjatok, de ez igazán drága szerkentyű – magyarázta. – Viszont... mi lenne, ha ti is építenétek valami ügyes kis műtyürt, amíg Apa itt böngészet a számítógépén? Mondjuk egy robotot! Lecsüccsentek szépen a szőnyegre, úgy ni, és összeraktok egy... ööö... kacsalábon forgó, örült hasznos gépállatot!

A gyerekek úgy is tettek: hozzáfogtak az örülden forgó, állati hasznos gépkacsa megépítéséhez. Vejnő felcsavarozta rá az úszóhártyás lábakat, Annamari pedig a fejét, és rá a csőrét.

– Palancsoljanak, itt a legújabb modellünk: a lövedcsőlű böngésző! – hirdette ki Vejnő.

– Szelintem hosszú tőlű – szólt közbe Annamari. – A hosszú tőlével böndészit. Ész taca!

– Aha, a kacsacsőrű böngésző, amikor rájön a böngészhetnék, a számítógép fölé hajol és BÖNG, megnyomja a billentyűt – magyarázta Oszi.

Apa fél füllel hallgatta a robotzoológusokat, és majd kibuggyant belőle a nevetés.

– Ezek a gyerekek! – rögögött magában. – Még hogy a böngésző böng!

– Apa, ugye a kacsacsőlű böngésző hasznos állat? – kérdezte Vejnő. – Keless lá!

Apa pötyögött kicsit a számítógépen, majd közölte, hogy az interneten csak hosszú- meg rövidcsőrű hangyászönről írnak:

– Csőre van, mintha kacsamadár lenne, a háta viszont tüskés, mint a sündisznónak, mégsem sünféle, hanem tojásrakó, akárcsak a kacsacsőrű emlős.

– A mi böngészőnk mamája biztos kacsacsőlű emlős volt – kapott a dolgon Vejnő.

– Ész ő nem olyan handász, mint az aputája, hanem böndész, mint a mi aputánt – fejezte be a gondolatmenetet Annamari.

Oszi letette Böngézkacasünt a padlóra. A távirányító vezérlőkarocskáját mozgatva irányítani tudta ide-oda a szobában. Végül Apa mellé vezetete a fura kis jószágot, és bekapcsolta rajta a mikrofont.

– Böngi-böng a böngézsün, böngi-böng a böngézsün... – dünnyögte Annamari.

– Böngézkacasün mindent lát, mindent hall – suttogta Oszi.

A gyerekeknek fülig ért a szájuk, csillogó szemmel hallgatták, milyen vicces dolgokat motyog Apa magában.

